

Sygn. akt VII U 1279/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jarosław Matuszczak

Protokolant: referent stażysta Magdalena Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 13 kwietnia 2015 r. nr (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

- I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu T. W. prawo do emerytury od dnia 01 marca 2015 r.,
- II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie,
- III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonego T. W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1279/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu T. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na niespełnienie przesłanek niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez skarżącego 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach pozwany nie uwzględnił następujących okresów zatrudnienia: od 01 marca 1995 r. do 28 lutego 1996 r. oraz od 01 kwietnia 1997 r. do 31 grudnia 1998 r. z tytułu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.. Pozwany wyjaśnił przy tym, że w dokumentach wystawionych przez pracodawcę wskazano odmienne stanowiska pracy jakie we w/w okresach zajmował ubezpieczony.

Ubezpieczony odwołując od powyższej decyzji wniósł o jej uchylenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uzasadniając prezentowane stanowisko skarżący wyjaśnił, że legitymuje się 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, w związku z czym winien otrzymać prawo do emerytury

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji i precyzując zakwestionowane okresy pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony T. W. urodzony w dniu (...) w dniu 05 marca 2015 r. złożył w organie rentowym wnioski o prawo do emerytury.

Odwołujący się nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, a w dniu 20 grudnia 2014 r. ukończył wiek 60 lat.

W toku postępowania przed organem rentowym na dzień 01 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 27 lat, 8 miesięcy o 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 13 kwietnia 2015 r. pozwany organ rentowy odmówił wówczas ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia z uwagi na niespełnienie warunków niezbędnych do jego nabycia – tj. nielegitymowanie się przez wnioskodawcę 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Kolejną decyzją z dnia 09 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu T. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na niespełnienie przesłanek niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia – tj. nielegitymowanie się przez skarżącego 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie pozwany uchylił swą wcześniejszą decyzję z dnia 09 czerwca 2015 r.

Wydając decyzję z dnia 09 czerwca 2015 r. pozwany zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych następujące okresy zatrudnienia:

- od 14 września 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r.

- od 23 kwietnia 1974 r. do 16 kwietnia 1976 r.

- od 10 maja 1976 r. do 30 kwietnia 1980 r.

Okoliczności bezsporne, nadto: akta rentowe:, karta przebiegu zatrudnienia – k. 30, wniosek ubezpieczonego z dnia 05 marca 2015 r. – k. 1-4, decyzja pozwanego z dnia 13 kwietnia 2015 r. – k. 31,

W okresie od 14 września 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r., od 23 kwietnia 1974 r. do 16 kwietnia 1976 r. oraz od 10 maja 1976 r. do 30 kwietnia 1980 r. skarżący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w S..

W trakcie zatrudnienia we wskazanym powyżej okresach odwołujący się świadczył pracę w kanałach remontowych. Do jego obowiązków należało dokonywanie napraw samochodów ciężarowych oraz śmieciarek.

W dniu 23 stycznia 2013 r. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z którego wynika, że w okresie od 14 września 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r. oraz od 10 maja 1976 r. do 30 kwietnia 1980 r. wnioskodawca stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę wymienioną w wykazie A dziale XIV pod poz. 16 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 2 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska.

W świadectwie pracy z dnia 30 kwietnia 1980 r. wskazano, że odwołujący się był zatrudniony we wskazanym powyżej przedsiębiorstwie w okresie od 14 września 1973 r. do 30 kwietnia 1980 r.

Okoliczności bezsporne, nadto: akta rentowe: świadectwo pracy – k. 8 akt emerytalnych, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 38 akt emerytalnych, karta przebiegu zatrudnienia – k. 30, akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – k. 56 (czas nagrania: 00:22:06 – 00:30:29)

W okresie od 05 maja 1980 r. do 30 listopada 1990 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) J., formalnie na stanowisku pomocnika operatora.

Odwołujący się świadczył prace w zakładzie w J., który podlegał pod (...).

W trakcie zatrudnienia we wskazanym powyżej przedsiębiorstwie odwołujący się świadczył pracę jako operator spycharki. Nazwa przypisanego mu przez pracodawcę stanowiska pracy tzn. pomocnik operatora spycharki, wzięła się stąd, że początkowo spycharki, na których pracował ubezpieczony były obsługiwane przez dwie osoby operatora oraz pomocnika. W sytuacji, w której jeden z pracowników odpoczywał, drugi wykonywał pracę operatora, następnie pracownicy się zmieniali.

Odwołujący się świadczył wówczas pracę w wymiarze przekraczającym 8 godzin dziennie.

Z dniem 01.12.1982 r. T. W. dodatkowo powierzono obowiązki mechanika warsztatu.

W 1984 r. odwołujący się pracował sam na spychaczu. W związku z powyższym w okresie od 01 stycznia 1984 r. do 30 listopada 1990 r. świadczył pracę w szczególnych warunkach stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołujący się nie wykonywał wówczas innych rodzajowo czynności w normalnym czasie pracy.

Zatrudnionym w tożsamym zakładzie pracy co skarżący był również H. D., który był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy.

Dowód, akta rentowe: świadectwo pracy – k. 9 teczki kapitałowej, zmiana umowy o pracę – k. 13 teczki emerytalnej,

Dowód, vide: akta sprawy: zeznania świadka H. D. – k. 46 (czas nagrania: 00:05:18 – 00:14:28), zeznania ubezpieczonego – k. 56 (czas nagrania: 00:22:06 – 00:30:29)

W okresie od 01 grudnia 1990 r. do 30 października 1993 r. odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Gospodarstwie (...) L. na stanowisku operatora maszyn rolniczych, operatora.

W trakcie zatrudnienia we wskazanym powyżej zakładzie pracy ubezpieczony wykonywał obowiązki operatora sprzętu ciężkiego – spychacza gąsienicowego marki (...) tzw. (...).

Odwołujący się wykonywał przypisane mu zadania na wysypisku śmieci, gdyż jego pracodawca zawarł z Gminą umowę o świadczenie usług na powyższą pracę.

Skarżący świadczył pracę w wymiarze 8 godzin dziennie, często pracował także w nadgodzinach.

Współpracownikiem skarżącego ze spornego okresu zatrudnienia był R. K., który był zatrudniony we wskazanym powyżej zakładzie pracy w okresie od 1991 r. do 1994 r. Wskazany powyżej świadek zajmował się naprawą sprzętu obsługiwanego przez wnioskodawcę.

Dowód: akta rentowe: świadectwo pracy – k. 6 akt kapitałowych, akta sprawy: zeznania świadka R. K. – k.46-47 (00:16:13 – 00:21:15), zeznania ubezpieczonego – k. 56 (czas nagrania: 00:22:06 – 00:30:29)

W okresie od 01 marca 1995 r. do 28 lutego 1996 r. oraz od 01 kwietnia 1997 r. do 08 stycznia 1999 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S..

W świadectwie pracy wystawionym przez pracodawcę w dniu 28 lutego 1996 r. wskazano, że w okresie od 01 marca 1995 r. do 28 lutego 1996 r. wnioskodawca zajmował stanowisko mechanika – operatora.

Z kolei w świadectwie pracy z dnia 08 stycznia 1999 r. pracodawca wskazał, że w okresie od 01 kwietnia 1997 r. do 31 grudnia 1998 r. odwołujący się zajmował stanowisko operatora spycharki mechanika.

W dniu 27 kwietnia 2015 r. pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym wskazano, że w okresie od 01 marca 1995 r. do 28 lutego 1996 r. oraz od dnia 01 kwietnia 1997 r. do dnia 08 stycznia 1999 r. T. W. świadczył prace na stanowisku operatora spycharki wymienionym w wykazie A dziale VIII pod poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przez cały okres zatrudnienia we wskazanym powyżej zakładzie pracy ubezpieczony świadczył pracę jako operator spycharki typu (...) (...). Odwołujący się wykonywał przypisane mu czynności w żwirowni, zimą zajmował się odśnieżaniem.

Do obowiązków skarżącego u tego pracodawcy nie należała naprawa uszkodzonego pojazdu, bowiem te czynności były wykonywane przez K. S..

W trakcie wykonywania obowiązków przez wnioskodawcę nie zdarzały się przestoje. W okresach zimowych skarżący zajmował się odśnieżaniem dróg na zlecenie zewnętrznych przedsiębiorstw.

Dowód, akta rentowe: świadectwo pracy – k. 13 akt kapitałowych. świadectwo pracy – k. 16 akt emerytalnych, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 49 akt emerytalnych, akta sprawy: zeznania świadka K. S. – k.55 – 56 (00:11:40 – 00:19:13), zeznania świadka J. Ł. – k. 55 (czas nagrania: 00:04:06 – 00:09:49), zeznania ubezpieczonego – k. 56 (czas nagrania: 00:22:06 – 00:30:29).

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny był bezsporny między stronami w zakresie wieku ubezpieczonego, jego ogólnego stażu pracy oraz pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w S..

Wprawdzie organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie nie zaprzeczył twierdzeniu o pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach w okresie 05.05.1984 r. – 30.10.1993 r., co sugerowałoby milczące przyznanie tych twierdzeń faktycznych (art. 230 k.p.c.), jednakże ponieważ organ rentowy w toku postępowania administracyjnego de facto kwestionował również i ten okres, sąd znał go za sporny. Niezależnie od tego, budził on również wątpliwości sądu z urzędu w części dotyczącej pracy ubezpieczonego w charakterze pomocnika operatora (spycharki).

Powyższy stan faktyczny w spornym zakresie, Sąd ustalił na podstawie dokumentach prywatnych znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego, których prawdziwość oraz rzetelność co do zasady nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Wyjątkiem było świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 27.04.2015 r., którego zapisom organ rentowy zaprzeczył, wskazując na rozbieżności między nimi a treścią świadectw pracy z 28.02.2006 r. i 08.01.1999 r. w zakresie opisu stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego (zob. odpowiedź na odwołanie – k. 14).

Zdaniem sądu powyższe rozbieżności zapisów, choć faktycznie istnieją, to zostały wyjaśnione zgodnie z twierdzeniami ubezpieczonego za pomocą zeznań świadków K. S. i J. Ł., który jasno stwierdzili, że T. W. nie zajmował się naprawami sphyacza ani innych maszyn a zatem faktycznie pracy mechanika nie wykonywał.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się także na zeznaniach świadków: K. S., R. K., H. D., J. Ł. albowiem ich zeznania były spójne wewnątrz i korespondowały ze sobą a także zeznaniami samego ubezpieczonego. Powołani w sprawie świadkowie byli współpracownikami odwołującego się ze spornego okresu zatrudnienia. W związku z powyższym należało uznać, że posiadają wiedzę o charakterze świadczonej przez niego pracy.

Ponadto Sąd oparł się także na zeznaniach skarżącego, który wyjaśnił istotę pracy na poszczególnych poddanych pod rozagę Sądu etapach zatrudnienia. Jego zeznania pokrywały się w zasadniczych kwestiach z zeznaniami świadków oraz co do zasady z dokumentami. Ubezpieczony przy tym precyzyjniej niż świadkowie opisał zajmowane przez siebie stanowiska pracy oraz charakter pracy, w szczególności w Gospodarstwie Rolnym w Liniowcu.

Odwołanie ubezpieczonego jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecny tj. Dz. U. z 2015, poz. 121 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki na dzień 01 stycznia 1999 r. :

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Należy także zaznaczyć, iż dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli na dzień 1 stycznia 1999 r. spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale VIII (prace w transporcie i łączności) pod poz. 3 wskazano prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gaśnicowych.

Dodatkowo należy podkreślić, że w wykazie A, w dziale XIV (prace różne) pod poz. 16 wskazano prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Jednakże w postępowaniu przed sądem powyższe ograniczenia dowodowe nie występują a okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu, a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84),.

Bezspornym w sprawie jest, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze przekraczającym 25 lat, nie jest członkiem OFE na, a w dniu 20 grudnia 2014 r. ukończył wymagany prawem wiek 60 lat. Nie udokumentował natomiast na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego daje jednak podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczony legitymuje się wymaganym przez prawo 15- letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Fakt, iż ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach określoną pod poz. 16 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego powyżej rozporządzenia w okresie od 14 września 1973 r. do 22 kwietnia 1974 r., od 23 kwietnia 1974 r. do 16 kwietnia 1976 r. oraz od 10 maja 1976 r. do 30 kwietnia 1980 r. w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S., nie była kwestionowana przez pozwanego, który w decyzji z dnia 09 czerwca 2015 uwzględnił przedmiotowe okresy do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Wprawdzie pracodawca wystawił odwołującemu się świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w którym przywołano niewłaściwą regulację, albowiem powołano się na przepisy zarządzenia, które w przeciwieństwie do rozporządzenia nie jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa, jednakże sam fakt sporządzenia przez pracodawcę przedmiotowego dokumentu świadczy o tym, że także pracodawca uznawał pracę świadczoną przez skarżącego za tę wykonywaną w szczególnych warunkach.

Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy dostarczył uzasadnionych podstaw do uznania, że wnioskodawca świadczył pracę określoną pod poz. 3 działu VIII wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego powyżej rozporządzenia podczas zatrudnienia w (...) J. w okresie od 01 stycznia 1984 r. do 30 listopada 1990 r.

Powyższa okoliczność została potwierdzona zeznaniami świadka H. D., który był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy. Wskazany powyżej świadek w toku sprawy wyjaśnił, że do zadań powierzonych skarżącemu należało kierowanie spycharką tzw. „stalincem”. H. D. podkreślił jednocześnie, że odwołujący się nie wykonywał innych

rodzajowo czynności, co przemawia za uznaniem, że praca w szczególnych warunkach była przez niego wykonywana stale.

Zeznania w/w świadka zasadniczo korespondowały z zeznaniami wnioskodawcy, który w toku postępowania wyjaśnił dlaczego zajmowane przez niego stanowisko zostało określone przez pracodawcę mianem pomocnika operatora. Ta nazwa stanowiska wynikała stąd, że jeden pojazd był obsługiwany na zmianę przez dwóch pracowników: operatora oraz jego pomocnika. W sytuacji w której jeden z pracowników odpoczywał drugi kierował pojazdem. Mając na uwadze fakt, że świadczenie pracy w taki sposób, tj. z przerwami, nawet w wymiarze przekraczającym 8 godzin dziennie, nie może być uznane za pracę stałą w szczególnych warunkach. Zatem okres od 01.05.1980 r. do 31.12.1983 r. sąd wyłączył z okresów pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, że od 22.12.1982 r. wykonywał obowiązki mechanika warsztatu.

Taka sytuacja trwała do początku roku 1984, kiedy to, wedle zeznań ubezpieczonego rozpoczął pracę na spycharce całkowicie samodzielnie. Jego zeznania w tej części znajdują potwierdzenie w dwóch innych dowodach: dokumencie prywatnym w postaci zmiany umowy o pracę (k. 13 teczki emerytalnej akt ZUS), wskazującym na to, że w okresie od 22.12.1982 r. pracował w warsztacie i zeznaniach H. D., który zeznał, że po zakończeniu świadczenia pracy w warsztacie, ubezpieczony zaczął pracować samodzielnie na spycharce – „chyba od 1983 albo 1984 r.” (k. 46 akt). Tym samym dowody te pozwalają uzyskać logiczny obraz przebiegu zatrudnienia powoda w tym okresie, przy czym najpóźniejszą datą rozpoczęcia świadczenia pracy jako samodzielnego operatora spycharki jest początek roku 1984. Dodatkowym potwierdzeniem takiego charakteru jego pracy jest to, że nie zmienił się on u kolejnego pracodawcy: Gospodarstwa (...) L.

Zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlega także okres od 01 grudnia 1990 r. do 30 października 1993 r. w trakcie którego odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Gospodarstwie (...) L. (następca prawny (...)).

Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze fakt, że mimo że wnioskodawca formalnie był zatrudniony na stanowisku operatora maszyn rolniczych, istota jego pracy w całym okresie zatrudnienia sprowadzała się do obsługi spychacza gąsienicowego marki (...) tzw. (...).

Fakt świadczenia pracy w szczególnych warunkach w powyższym charakterze przez ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadka K. K., który wskazywał że skarżący przy pomocy wskazanego powyżej pojazdu wykonywał przypisane mu zadania na wysypisku.

K. K. podkreślił ponadto, że podczas zatrudnienia wnioskodawca nie zajmował się naprawą maszyn, albowiem w przedsiębiorstwie istnieli wykwalifikowani pracownicy którzy zajmowali się tego typu obowiązkami. Powyższe niewątpliwie prowadzi do uznania, że wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach stale.

Także okres od 01 marca 1995 r. do 28 lutego 1996 r. oraz od 01 kwietnia 1997 r. do 31 grudnia 1998 r. w trakcie którego ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. winien zostać zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Faktem jest, że wystawiając dwa świadectwa wykonywania pracy w szczególnych w dniu 27 kwietnia 2015 r. pracodawca wskazał odmienne stanowiska pracy jakie odwołujący się miał zajmować we wskazanych powyżej okresach. W jednym dokumencie wskazano bowiem, że wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku kierowcy ciągnika, kombajnu lub pojazdu gąsienicowego, podczas gdy z drugiego wynikało jakoby świadczył pracę operatora spycharki.

Nasuujących się w zw. z powyższym wątpliwości nie wyjaśniała również treść świadectwa pracy z którego wynika, że odwołujący się był zatrudniony jako operator spycharki- mechanik.

W związku z powyższym decydujące znaczenie dla oceny omawianego okresu zatrudnienia odegrały zeznania powołanych w sprawie świadków: J. Ł., K. S. oraz skarżącego- którzy szczegółowo opisali czynności wchodzące w zakres obowiązków wnioskodawcy oraz istotę wykonywanej przez niego pracy. Zeznania przywołanych powyżej osób dostarczyły uzasadnionych podstaw do uznania, że w spornych okresach zatrudnienia wnioskodawca świadczył prace jako operator spycharki typu (...) tzw. (...). W trakcie zatrudnienia wnioskodawca nie wykonywał innych rodzajowo czynności, w szczególności nie zajmował się naprawą uszkodzonych pojazdów, albowiem tego typu obowiązki były powierzane zatrudnionym w przedsiębiorstwie mechanikom.

Uwzględnienie wskazanych powyżej okresów ze stażem pracy zaliczonym przez organ rentowy sprawa, że wnioskodawca spełnił przesłankę legitymowania się 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach (łącznie 19 lat 1 miesiąc 23 dni)

W konkluzji, w punkcie pierwszym sentencji wyroku, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01 marca 2015 r. (tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym skarżący złożył w organie rentowym wniosek o przedmiotowe świadczenie)- o czym orzeczono w pkt I.

W punkcie zaś drugim, działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, że dopiero wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego pozwolił na miarodajną ocenę charakteru pracy wykonywanych przez wnioskodawcę w spornych okresach zatrudnienia.

W punkcie trzecim wyroku Sąd Okręgowy, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 3 ust. 1 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r. poz. 490 z późn. zm.), zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego (punkt 2 odwołania – k. 3 akt sprawy), obciążył pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. jako stronę przegrywającą, kosztami zastępstwa procesowego ubezpieczonego w wysokości 60 zł, zasądzając je w stawce minimalnej obowiązującej w chwili wniesienia odwołania, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i dokonania jej rozstrzygnięcia.